

Kutsal Olmak - 8.

Kutsal Kitap bize kutsal kimselerin hatalarını ve günahlarını göstermektedir (Vahiy 19:9-10; 22:8-9 *krş.* Luka [24:5-7, 9, 11] 24:25, 44).

Diğer yandan Kutsal Kitap kutsal olmak konusunda gayretli olmayı teşvik ediyor (*II.Korintliler 6:17, I.Petrus 2:11, II.Petrus 1:4-8, 19, Efesliler 4:12-14 krş. İşaya 1:16-17, Matta 5:8, Titus 2:12-14, Yakup 4:8, I.Selanikliler 4:7, I.Yuhanna 3:3*):

Matta 5:48 Bu nedenle, göksel Babanız yetkin olduğu gibi, siz de yetkin olun.

İbraniler 12:28 Böylece sarsılmaz bir egemenliğe kavuştuğumuz için minnettar olalım. Öyle ki, Tanrı'yı hoşnut edecek biçimde saygı ve korkuyla tapıyalım.

29 Çünkü Tanrımız yakıp yok eden bir ateştir.

Kutsal Kitap'ta bir taraftan kutsal kimselerin hata ve günahlarından bahsederken (*Tekvin 26:6-7; 20:1-2, 11, II.Samuel 11:1-4, 13-15, 17, Galatyalılar 2:11-14, Matta 16:22-23*) diğer taraftan da kutsallık konusunda gayretli olmayı teşvik ediyorsa, bundan ne öğrenmeliyiz?

Romalılar 12:9 Sevginiz ikiyüzlü olmasın. Kötülükten tiksinin, iyiliğe bağlanın.

Yahuda 23 Kimini ateşten çekip kurtarın. Kimine de korkuyla merhamet edin. Ama günahlı bir beden lekelediği giysiden bile tiksinin.

Günahkar ama Kutsal...

Bu durumda imanı gündelik yaşama uygulamak öne çıkıyor. Eğer Mesih'e Kurtarıcı ve Rab olarak iman ediyorsak, Tanrı'nın kendisini Kutsal Kitap'ta açıkladığı şekli ile kabul ediyorsak; Tanrı'ya sadık kalmak, Kutsal Kitap gerçeğine ihanet etmemek, emirleri ve

yasakları çiğnememek, Tanrı'nın iyiliğini inkar etmemek yani adanmış bir yaşam sorumluluğunu göz ardı edemeyiz.

Diri Tanrı ile paydaşlık nasıl gelişir? Kalam okuma ve araştırma, kilise ailesi ile paydaşlık, dua ve tapınma ile diye özetleyebiliriz. Ancak bütün bunların içinde alçakgönüllülükle itiraf ve samimi tövbe de vardır. Tanrı ile paydaşlıkta olduğu gibi, kutsallığı da itiraf ve tövbeden ayıramayız.

Zayıflığını, güçsüzlüğünü, günahını ya da açgözlülüğünü ya da kıskançlığını ya da bencilliğini yumuşak huylulukla tanımak, kişinin kendisini Tanrı'nın gördüğü şekli ile görmesine çalışması kutsallığın gereğidir. Yani içimizdeki kutsallık ruhu günahla yüzleşmeyi, günahı ortaya çıkarmayı ve günahla mücadele etmeyi gerekli kılar. Öyleyse samimi itiraf yoksa samimi tövbe de yoktur. Çünkü gerçek iman ve kutsallık günahı sadece bir bilgi olarak düşünmez; iman ve kutsallık günah konusunda Tanrı ile hemfikir olmayı arar; iman ve kutsallık günah konusunda sorumluluk alır, mücadele için çaba harcar.

Böyle bir kararlılıkla kutsallıkta ilerleriz. Bu ilerleme içinde zamanla düşüncemiz, duygularımız, sözlerimiz değişir; kişisel seçimlerimiz, kişiliğimiz, davranış ve dünyayı yorumlamadaki bakışımız dönüşür; zamanla geriye baktığımızda ilk iman ettiğimiz noktadan ilerlemiş olduğumuzu görürüz.

Böyle köklü bir değişim, dönüşüm arzusu ile sadece iyi günlerde değil, zor zamanlarda da '*kutsal*' adına yaraşır konuşmak ve öyle davranmak için bize başıslanan kutsallık lütfuna sarılmayız ki kutsallık bizim karakterimiz, kişiliğimiz ve kimliğimiz haline gelsin:

Romalılar 8:17 Eğer Tanrı'nın çocuklarıysak, aynı zamanda mirasçısıyız. Mesih'le birlikte yüceltilmek üzere Mesih'le birlikte acı çekiyorsak, Tanrı'nın mirasçısıyız, Mesih'le ortak mirasçılarız.

18 Kanım Őu ki, bu anın acıları, gözümüzün önüne serilecek yücelikle karşılaştırılmaya değmez.

Ayete baktığımızda kutsallığın tanımını Őöyle yapabiliriz: iyi günde ve zor zamanda –*bütün günlerimiz boyunca- Mesih'le paydaşlığımız ve birlikteliğimiz olduğunu unutmadan düşünmek, konuşmak, buna göre arzulamak ve öyle yapmak...* Çünkü kutsallık, Őimdi zamanda bile gelecekte açıklanacak olan **yüceliğe** bakarak yaşamayı, *göksel yerde oturarak bu dünyada yaşamayı* arar ve sever.

Çünkü “*yaratılıŐın, Tanrı çocuklarının ortaya çıkmasını büyük özlemlle bekliyor*” olduğuna (Romalılar 8:19) bakarak, Tanrı karşıtı her Őeyin olduğu bir dünyada “ben Mesih'e iman edenim” diyerek ortaya kendisini koyar; her günah ve kötülüğün olduğu bir dünyaya Mesih'in kutsallığını yerleŐtirmeye çalışır; bir anlamda “*ben kutsallık –buradayım*” diyerek yanlıŐlığın, karanlığın ortasında kendisini ortaya koyar.

Böylece inananlar kutsallığa çağrıldığı için ve kutsallıkta ilerlemek için kendisini böyle ortaya koyarken (Romalılar 8:17-19), “*Bensiz hiçbir Şey yapamazsınız*” diyen Mesih'in sesleniŐi (Yuhanna 15:4-5) kulaklarında olarak bunu yapmalılardır.

Bu durumda dünyadan imanı saklayarak kutsallıkta ilerleme olmayacağı açıktır. Böylece sizi imanlı olarak tanıyanlar karşılaŐtığınız iyi ya da kötü her durumda, sözlerinize ve işlerinize bakarak “*Hristiyanlar böyle durumlarda ne yapar (veya ne yapmaz)*” sorusuna cevap alarak Kutsal Kitabı, Mesih'i aracılığınızla biraz daha öğrenmiŐ olurlar.

Diğer yandan kutsallık ruhu kendimizi saklamayı değil, ortaya koymayı arar. Dünyanın gözü önünde olmak bazen haksız ithamları da getirebilir. Ancak imanlı kişiye düşen ‘*yumuşak huyla, saygıyla, temiz vicdanınızı Mesih'e ait olarak olumlu yaşamı*

süzdürmek; böylece sizi kınayanları ettikleri iftiradan utandırmak' olmalıdır (I.Petrus 3:16).

İbraniler 12:1 İşte çevremizi bu denli büyük bir tanıklar bulutu sardığına göre, biz de her yükü ve bizi kolayca kuşatan günahı üzerimizden sıyrıp atalım ve önümüze konan yarışı sabırla koşalım.

I.Petrus 3:15 Mesih'i Rab olarak yüreklerinizde kutsayın. İçinizdeki umudun nedenini soran herkese uygun bir yanıt vermeye her zaman hazır olun.

Bu bölümün başına dönersek, imanlı (kutsal) olduğumuz halde hata ve günahlara açık olduğumuzdan bahsetmiştik. Böyle dünyanın gözü önünde yaşayıp, dünyanın düştüğü hata ve günahlara bir Hristiyan olarak düşmek, üzerimize eleştiri ve utanç getirecektir *–aslında bunu düşünmek bile üzerimizde olumlu anlamda bir otokontrol olabilir.* Ancak bundan daha da önemlisi Hristiyanların böyle kötü durumlara kilisenin tanıklığını ve Müjde'nin bildirisini küçültecektir.

Bu durumda günahattan kaçınmaya çalışmamız, sadece dünyanın gözü önünde olan ve skandal yaratan şeylerden kaçınmak değildir *–böyle bir tutum insanların övgüsünü kazanmak için yapılandır.*

Ancak Mesih'e dayanan iman ve kutsallık lütfu daima alçakgönüllülükle hizmet, tapınma ve tanıklık ile Tanrı'nın hoşnutluğunu arar.

Bu durumda sadece bilinen ve görülen günahları için tövbe etmek bizlerde alçakgönüllü yürekler var etmez. Kutsallıkta ilerlemek için Kutsal Kitap'ın uyarılarını unutmamak, bu uyarıları cesaretle taşıyabilmek, kendi yanlışlarını görmek, göremediğiniz günahlar için, bilerek ve bilmeyerek işlediğiniz günahlar için (Mezmur 19:11-14) dua etmelisiniz, bilgelik dilemelisiniz.

Kendimizde (insanda) iyi bir şey bulunmadığını (Yeremya 17:9), Adem soyunda temiz yürek bulunmadığını (Yeremya 16:12, Tekvin 6:5) ve iyi işleriyle birlikte insanın Tanrı katında murdar olduğunu (İşaya 64:6), tek iyi olan Tanrı olduğunu bilerek (Markos 10:18); görünen ve görünmeyen, bilerek ve bilmeyerek işlenen günahlar için dua etmeliyiz –*samimiyetle tövbe etmeliyiz*.

Yine bu durum hayatta bir kez yaptığımız olmayıp, bütün günlerimiz boyunca Tanrı'nın önüne her durumda alçakgönüllülikle gelmeyi gerektirir. Günahta düşmüş ama Mesih'te kurtarılmış, günahkar ama Mesih'te aklanmış biri olduğunu bilerek devam etmek alçakgönüllülükte ilerlemektir.

Kutsal Kitap böyle birinin duası ve alçalışı konusunda çok açıktır:

Mezmun 90:8 Suçlarımızı önüne,
Gizli günahlarımızı yüzünün ışığına çıkardın.

40:12 Sayısız belalar çevremi sardı,
Suçlarım bana yetti, önümü göremiyorum;
Başımdaki saçlardan daha çoklar,
Çaresiz kaldım.

51:5 Nitekim suç içinde doğdum ben, Günah içinde
annem bana hamile kaldı.

6 Madem sen gönülde sadakat istiyorsun, Bilgelik öğret bana
yüreğimin derinliklerinde.

7 Beni mercanköşkotuyla arıt, paklanayım, Yıka beni, kardan
beyaz olayım.

8 Neşe, sevinç sesini duyur bana, Bayram etsin ezdiğin
kemikler.

9 Bakma günahlarıma, Sil bütün suçlarımı.

10 Ey Tanrı, temiz bir yürek yarat, Yeniden kararlı bir ruh var
et içimde.

139:23 Ey Tanrı, yokla beni, tanı yüreğimi,

Sına beni, öğren kaygılarımı.

24 Bak, seni gücendiren bir yönüm var mı,

Öncülük et bana sonsuz yaşam yolunda!